

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 589

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 11 iulie 2018

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
ACTE ALE SENATULUI			
96.	2	105.	7
— Hotărâre referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind etichetarea pneurilor în ceea ce privește eficiența consumului de combustibil și alți parametri esențiali și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 1.222/2009 — COM (2018) 296 final		— Hotărâre referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind dispoziții specifice pentru obiectivul de cooperare teritorială europeană (Interreg) sprijinit de Fondul european de dezvoltare regională și de instrumentele de finanțare externă — COM (2018) 374 final	
97.	3	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
— Hotărâre referitoare la propunerea de Directivă a Consiliului de modificare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată în ceea ce privește perioada de aplicare a mecanismului opțional de taxare inversă în legătură cu livrările de anumite bunuri și servicii care prezintă risc de fraudă și a mecanismului de reacție rapidă împotriva fraudei în domeniul TVA — COM (2018) 298 final		Decizia nr. 143 din 27 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și ale legii, în ansamblul său	8–10
99.	3	Decizia nr. 217 din 17 aprilie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, coroborate cu cele ale art. 20 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	11–13
— Hotărâre referitoare la propunerea de Decizie a Consiliului privind sistemul de resurse proprii ale Uniunii Europene — COM (2018) 325 final		Decizia nr. 276 din 24 aprilie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (1) din Codul de procedură penală	14–15
100.	4	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
— Hotărâre referitoare la propunerea de Regulament al Consiliului de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a sistemului de resurse proprii ale Uniunii Europene — COM (2018) 327 final		78.	16
101.	4–5	— Ordin al ministrului afacerilor interne pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului administrației și internelor nr. 176/2012 privind atribuirea de denumiri onorifice și stabilirea de zile aniversare pentru unele structuri din Ministerul Afacerilor Interne și pentru abrogarea lit. d) a alin. (4) al art. 37 din Instrucțiunile ministrului de interne nr. 171/2001 privind organizarea și desfășurarea activităților de relații publice, tradiții, educație și sport în Ministerul Afacerilor Interne	
103.	5–6		
— Hotărâre referitoare la propunerea de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind reducerea impactului anumitor produse din plastic asupra mediului — COM (2018) 340 final			
104.	6		
— Hotărâre referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind un mecanism de soluționare a obstacolelor juridice și administrative în context transfrontalier — COM(2018) 373 final			

ACTE ALE SENATULUI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****HOTĂRÂRE****referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind etichetarea pneurilor în ceea ce privește eficiența consumului de combustibil și alți parametri esențiali și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 1.222/2009 — COM (2018) 296 final**

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/313 din 21.06.2018,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României formulează următoarele:

Prezenta propunere de regulament respectă principiile subsidiarității și proporționalității, întrucât obiectivele sale nu pot fi realizate la nivel național, iar măsurile propuse și forma regulamentului sunt adecvate.

1. Temei juridic

Regulamentul (CE) nr. 1.222/2009 se bazează pe articolul 95 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, în prezent articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).

Existența unei baze legale pentru piața internă este oportună, întrucât regulamentul este corelat cu cerințele de omologare de tip pentru introducerea pneurilor pe piața Uniunii, însă, deoarece acesta acoperă și eficiența combustibililor, este rezonabil să fie adăugată și baza legală pentru energie, în speță articolul 194 din TFUE.

2. Principiile subsidiarității și proporționalității

Subsidiaritatea (pentru competență neexclusivă)

Instrumentele privind eficiența energetică și eficiența combustibililor adoptate la nivelul UE reflectă importanța din ce în ce mai mare a energiei ca provocare politică și economică, precum și legăturile strânse dintre energie și domeniile de politică privind siguranța aprovizionării, schimbările climatice, durabilitatea, mediul înconjurător, piața internă și dezvoltarea economică.

Până în prezent, obiectivele privind eficiența energetică nu au putut fi realizate în mod satisfăcător numai de către statele membre, fiind necesară acțiunea la nivelul Uniunii pentru a facilita și sprijini dezvoltarea activităților la nivel național.

Este esențială asigurarea unor condiții echitabile pentru producători și comercianți în ceea ce privește informațiile furnizate consumatorilor cu privire la pneurile oferite spre vânzare pe întreaga piață internă a UE. Din acest motiv sunt necesare norme obligatorii din punct de vedere juridic la nivelul întregii UE.

Supravegherea pieței este o activitate pe care o desfășoară autoritățile din statele membre.

Pentru a fi eficace, aceasta trebuie să fie uniformă în întreaga Uniune, altminteri piața internă este subminată, iar investițiile realizate de întreprinderi în proiectarea, fabricarea și vânzarea produselor eficiente energetic sunt descurajate.

Includerea pneurilor într-o bază de date a produselor va contribui la sporirea eficacității activității de supraveghere a pieței.

Proporționalitate

În conformitate cu principiul proporționalității, modificările propuse pentru actualul cadru legislativ nu depășesc ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor stabilite. Acestea vor îmbunătăți claritatea și fezabilitatea.

Modificările propuse vor face posibilă prezentarea pe etichetă a informațiilor cu privire la pneurile de zăpadă/gheață, vor consolida cerința de a afișa eticheta în situațiile în care consumatorii nu văd pneul (pneurile) pe care le au în vedere pentru cumpărare (deoarece pneurile sunt stocate în altă parte sau în cazul vânzării la distanță sau prin internet) și vor include pneurile în baza de date pentru înregistrarea produselor creată în conformitate cu Regulamentul (UE) 2017/1.369 pentru a îmbunătăți supravegherea pieței și informarea consumatorilor.

Furnizorii vor trebui să introducă diferite informații în noua bază de date a produselor.

Acestea sunt informațiile pe care ei trebuie să le furnizeze la cerere autorităților naționale de supraveghere a pieței, astfel încât orice sarcini suplimentare să fie minime și proporționale cu beneficiile rezultate din aplicarea legii și din transparență pe care baza de date a produselor se preconizează să le aducă.

Propunerea este însoțită de o evaluare a impactului SWD (2018)189; la aceasta ar trebui făcută trimitere în părțile în care este discutată proporționalitatea.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 5 iulie 2018, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ADRIAN ȚUȚUIANU

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la propunerea de Directivă a Consiliului de modificare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată în ceea ce privește perioada de aplicare a mecanismului opțional de taxare inversă în legătură cu livrările de anumite bunuri și servicii care prezintă risc de fraudă și a mecanismului de reacție rapidă împotriva fraudei în domeniul TVA — COM (2018) 298 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/299 din 21.06.2018,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României:

Consideră că propunerea de Directivă respectă principiul subsidiarității, încadrându-se în domeniul de reglementare al articolului 113 TFUE. Obiectivul de combatere a fraudei prin aplicarea mecanismelor de taxare inversă și de reacție rapidă pentru combaterea unor forme de fraudă neprevăzută și masivă poate fi realizat cel mai bine la nivelul Uniunii Europene.

De asemenea, propunerea de Directivă respectă principiul proporționalității, din cauza caracterului opțional și temporar al măsurilor extinse, precum și obiectivul urmărit, acela de combatere a fraudei care afectează anumite livrări de bunuri și servicii și de ajutor oferit statelor membre pentru soluționarea cazurilor de fraudă neprevăzută și masivă în domeniul TVA.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 5 iulie 2018, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ADRIAN ȚUȚUIANU

București, 5 iulie 2018.
Nr. 97.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la propunerea de Decizie a Consiliului privind sistemul de resurse proprii ale Uniunii Europene — COM (2018) 325 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/300 din 21.06.2018,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României:

(1) Constată faptul că la acest moment efectele noului CFM sunt sub analiza ministerelor de resort sub coordonarea Ministerului Finanțelor Publice.

(2) Solicită ministerelor de resort accelerarea studiilor de impact ale noului CFM în condițiile în care sunt semnale politice

europene care doresc definitivarea bugetului european multianual înaintea alegerilor europarlamentare din 2019.

(3) Consideră că propunerea de Decizie respectă principiul subsidiarității, încadrându-se în domeniul de reglementare al articolului 311 TFUE, precum și principiul proporționalității.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 5 iulie 2018, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ADRIAN ȚUȚUIANU

București, 5 iulie 2018.
Nr. 99.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la propunerea de Regulament al Consiliului de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a sistemului de resurse proprii ale Uniunii Europene — COM (2018) 327 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008, în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/301 din 21.06.2018,

Senatul adoptă prezenta hotărâre:

Art. 1. — **Senatul României:**

Consideră că propunerea de Regulament respectă principiul subsidiarității, încadrându-se în domeniul de reglementare al articolului 311 TFUE. Prin natura bugetului Uniunii și a resurselor proprii care constituie veniturile sale, măsurile de punere în aplicare a sistemului de resurse proprii trebuie să aibă o perspectivă la nivelul Uniunii și nu pot fi realizate de către statele membre.

De asemenea, propunerea de Regulament respectă principiul proporționalității. Includerea noilor resurse proprii în Decizia privind resursele proprii necesită o legislație actualizată care să conțină măsuri de punere în aplicare a acestor noi

resurse proprii și care să îmbunătățească măsurile existente. Măsurile de punere în aplicare incluse în prezenta propunere pleacă de la sistemul actual și, de asemenea, de la propunerea Comisiei din 2011 [COM(2011) 740], pe care le adaptează la noul cadru de resurse proprii multiple și noi. Este în interesul Uniunii și al statelor sale membre să se asigure că sistemul de resurse proprii funcționează bine, prin urmare, măsurile privind controalele și inspecțiile sunt concepute într-o manieră care să permită cooperarea armonioasă între organele Uniunii și statele membre.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 5 iulie 2018, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ADRIAN ȚUȚUIANU

București, 5 iulie 2018.
Nr. 100.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la propunerea de Directivă a Consiliului de modificare a Directivei 92/83/CEE a Consiliului privind armonizarea structurilor accizelor la alcool și băuturi alcoolice — COM (2018) 334 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008, în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/308 din 21.06.2018,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — **Senatul României** formulează următoarele:

Prezenta propunere de directivă respectă principiile subsidiarității și proporționalității, întrucât obiectivele sale nu pot fi realizate la nivel național, iar măsurile propuse și forma directivei sunt adecvate.

1. Temeiul juridic

Temeiul juridic este articolul 113 din TFUE.

În temeiul acestei prevederi, Consiliul, hotărând în unanimitate în conformitate cu o procedură legislativă specială și după consultarea Parlamentului European și a Comitetului

Economic și Social, adoptă dispoziții de armonizare a legislației statelor membre în domeniul impozitării indirecte.

2. Subsidiaritatea (în cazul competențelor neexclusive)

În conformitate cu principiile subsidiarității și proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană¹, obiectivele propunerii nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, prin urmare, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii. Prezenta propunere nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.

¹ Versiune consolidată a Tratatului privind Uniunea Europeană (JO C 326, 26.10.2012, p. 13).

Sursa actualelor complicații în ceea ce privește scutiile de accize pentru alcoolul denaturat, clasificarea anumitor băuturi alcoolice, statutul micilor fabrici de bere și măsurarea gradului Plato o reprezintă tocmai absența unor norme clare la nivelul UE.

Deciziile luate unilateral de către statele membre creează complicații suplimentare și incertitudine juridică.

Extinderea ratelor reduse ale accizelor asupra micilor producători independenți de cidru nu este posibilă deoarece directiva împiedică, de fapt, statele membre să corecteze acest dezechilibru, dat fiind că acestea pot aplica rate reduse ale accizelor micilor producători independenți de bere și de alcool etilic, dar nu și micilor producători independenți de cidru.

Aceeași situație este valabilă și pentru pragul pentru alcoolul cu tărie alcoolică redusă.

Majoritatea administrațiilor statelor membre au evidențiat necesitatea ameliorării definițiilor și a normelor comune pentru alcool și băuturi alcoolice, în scopul aplicării accizelor la nivelul UE.

Acest fapt este reflectat și în concluziile Consiliului adoptate la 6 decembrie 2016, în care Consiliul a solicitat Comisiei să efectueze studiile necesare pentru a pregăti o posibilă propunere legislativă de revizuire a Directivei 92/83/CEE.

3. Proportionalitatea

Prezenta propunere respectă principiile proporționalității, astfel cum sunt prevăzute la articolul 5 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană.

Modificările propuse nu depășesc ceea ce este necesar pentru a aborda aspectele în cauză și, astfel, pentru a realiza obiectivele din tratat de asigurare a unei funcționări bune și eficiente a pieței interne.

În particular, extinderea propusă a ratelor reduse asupra micilor producători independenți de cidru ar stimula concurența în rândul acestor producători, cu efecte negative reduse în materie de pierderi de venituri și sarcini administrative, și i-ar plasa pe picior de egalitate cu micii producători de bere și de alcool etilic.

4. Consideră că:

Definițiile ar trebui să aibă în vedere distincția între:

— *alcoolul complet denaturat* (CDA), pentru care există un sistem de recunoaștere reciprocă a formulelor naționale de denaturare, care asigură comercializarea acestuia în mod liber pe întreg teritoriul UE

și

— *alcoolul denaturat*, așa-numitul alcool „parțial” denaturat (PDA), pentru care scutirea este condiționată de utilizarea acestuia pentru fabricarea oricărui produs care nu este destinat consumului uman, statele membre având libertatea de a-și defini la nivel național propriile formule de denaturare.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 5 iulie 2018, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ADRIAN ȚUȚUIANU

București, 5 iulie 2018.
Nr. 101.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la propunerea de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind reducerea impactului anumitor produse din plastic asupra mediului — COM (2018) 340 final

În temeiul dispozițiilor art. 67, art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, și Protocolului nr. 2 anexat Tratatului de la Lisabona, de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/317 din 21.06.2018,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — **Senatul României:**

(1) Constată că prezenta propunere de directivă respectă principiile subsidiarității și proporționalității, întrucât obiectivele sale nu pot fi realizate la nivel național, iar măsurile propuse și forma directivei sunt adecvate.

(2) Consideră că:

1. Întrucât deșeurile de plastic provin din produse utilizate la scară largă, subscie declarațiilor menționate de Comisia

Europeană în documentul COM (2018) 28 legate de faptul că „va fi nevoie de acțiunea tuturor actorilor din lanțul valoric al materialelor plastice, de la întreprinderile producătoare și concepție a materialelor plastice la mărci, comerțanții cu amănuntul și întreprinderile de reciclare; în mod asemănător, societatea civilă, comunitatea științifică, întreprinderile și autoritățile locale vor avea un rol decisiv în crearea impactului,

colaborând cu autoritățile regionale și naționale pentru a face posibilă o schimbare pozitivă”.

2. Referindu-se la „explicațiile detaliate referitoare la prevederile specifice ale propunerii”, întrucât domeniul deșeurilor și cel al produselor sunt reglementate distinct la nivelul Uniunii Europene, este obligatorie colaborarea între experții din cele două domenii, pentru luarea celor mai bune decizii care să conducă la reducerea impactului produselor din plastic asupra mediului și reorientarea piețelor de producție spre alte tipuri de produse compatibile cu industria de reciclare/valorificare, precum și crearea modelelor de consum fără afectarea capacității de suport a componentelor capitalului natural.

3. Tranziția de la modelul economic actual bazat pe producție și consum la un model bazat pe producție și consum durabile presupune un efort conjugat și de lungă durată bazat pe schimbarea mentalității și implicit pe un alt model educațional, pe schimbarea comportamentului consumatorilor și pe dezvoltarea de mecanisme financiare pentru susținerea acestei perioade de tranziție.

4. Aceste inițiative trebuie larg prezentate în media, constituind un mod sustenabil de a schimba, în timp, comportamentul uman.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar opinia cuprinsă în această hotărâre se transmite către instituțiile europene.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 5 iulie 2018, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ADRIAN ȚUȚUIANU

București, 5 iulie 2018.
Nr. 103.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind un mecanism de soluționare a obstacolelor juridice și administrative în context transfrontalier — COM(2018) 373 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/304 din 21.06.2018,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — **Senatul României:**

1. Consideră că prezenta propunere de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind un mecanism de soluționare a obstacolelor juridice și administrative în context transfrontalier respectă principiile subsidiarității și proporționalității.

2. Notează că temeiul juridic al propunerii se bazează pe articolul 175 din TFUE.

3. Certifică validitatea formei juridice alese, aceea de regulament.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 5 iulie 2018, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ADRIAN ȚUȚUIANU

București, 5 iulie 2018.
Nr. 104.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind dispoziții specifice pentru obiectivul de cooperare teritorială europeană (Interreg) sprijinit de Fondul european de dezvoltare regională și de instrumentele de finanțare externă — COM (2018) 374 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului (nr. 2) privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/302 din 21.06.2018,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — **Senatul României:**

Consideră că propunerea de Regulament respectă principiul subsidiarității.

Evaluarea impactului a evidențiat diverse motive pentru care acțiunea la nivelul UE aduce un plus de valoare acțiunilor la nivel național. Printre acestea se numără:

— În multe țări, FEDR și Fondul de coeziune reprezintă cel puțin 50% din investițiile publice; în absența lor, aceste state membre nu ar avea capacitatea financiară de a face astfel de investiții.

— Există un potențial semnificativ de propagare dincolo de frontierele naționale și regionale, de exemplu, în ceea ce privește investițiile în inovare și IMM-uri. UE îi revine un rol important în concretizarea acestor propagări și în prevenirea subinvestițiilor. În plus, investițiile ar trebui să fie gândite astfel încât să asigure efecte maxime de propagare.

— În cele mai multe regiuni, inclusiv în cele mai dezvoltate, strategiile de specializare inteligentă (RIS3) reprezintă un cadru strategic coerent pentru investiții și generează o valoare adăugată ridicată. Ele au fost declanșate de cerința privind programarea strategică (și de condiția prealabilă corespunzătoare) pentru acordarea sprijinului din partea FEDR. În realitate, beneficiile unor astfel de strategii tind să fie mai mari în regiunile cele mai dezvoltate (în special în țările nordice, în Austria, Germania, Benelux și Franța).

— Ea promovează prioritățile UE. Printre acestea se numără reformele structurale ale pieței muncii, transportul, mediul, energia, învățământul și politicile și programele sociale, precum și modernizarea administrativă.

— FEDR oferă rezultate tangibile în domenii care sunt importante pentru cetățeni — „Bugetul UE contribuie la obținerea de rezultate în domenii care contează pentru cetățenii europeni”. Sprijinirea regiunilor în eforturile de adaptare la provocările globalizării, crearea a 420 000 de locuri de muncă prin susținerea a 1,1 milioane de IMM-uri în perioada 2014—2020, combaterea sărăciei urbane — toate acestea sunt priorități ale publicului european. Este demn de menționat faptul că multe dintre aceste rezultate sunt vizibile în special în afara țărilor care beneficiază de fonduri de coeziune.

De asemenea, propunerea de Regulament respectă principiul proporționalității deoarece programele propuse nu sunt gestionate direct de Comisia Europeană, ci sunt implementate în parteneriat cu statele membre (în sistem de gestiune partajată) și normele combinate (RDC aferent plus prezentul regulament) sunt substanțial mai simple și mai consolidate decât cele din perioada precedentă.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 5 iulie 2018, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

ADRIAN ȚUȚUIANU

București, 5 iulie 2018.

Nr. 105.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 143

din 27 martie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și ale legii, în ansamblul său

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin-Ioan-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Octavian Alexandru Petrescu în Dosarul nr. 7.402/3/2016 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 1.316D/2016 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal răspunde, pentru părțile Eugen Tătaru și Liliana Tătaru, domnul avocat Barna Benedik Bölönyi, cu delegație de substituie a doamnei avocat Ana Victoria Bölönyi, apărătorul ales a cărui delegație se află, de asemenea, la dosar. Se constată lipsa autorului excepției de neconstituționalitate și a celorlalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent învederează Curții că autorul excepției de neconstituționalitate a transmis o cerere prin care solicită instanței de contencios constituțional să ia act de faptul că renunță la judecarea și susținerea acesteia, anexând și o declarație autenticată în acest sens.

4. Președintele Curții pune în discuția părților această cerere. Având cuvântul, apărătorul părților reprezentate solicită Curții să ia act de renunțarea autorului excepției la judecarea acesteia. Reprezentantul Ministerului Public apreciază că instanța de control constituțional nu poate ține seama de declarația de renunțare a autorului excepției la susținerea și judecarea excepției, soluționarea acesteia fiind de ordine publică.

5. Deliberând, Curtea respinge cererea, în temeiul art. 14 coroborat cu art. 55 din Legea nr. 47/1992, reținând că, în cadrul procedurii contenciosului constituțional nu sunt aplicabile regulile Codului de procedură civilă referitoare la stingerea procesului, iar Curtea, legal sesizată, va proceda la exercitarea controlului de constituționalitate. Așadar, cererile ulterioare de renunțare nu pot avea nicio influență asupra exercitării acestei competențe atribuite în mod expres prin art. 146 din Legea fundamentală și a cărei finalitate este de ordin constituțional și, în consecință, de interes general.

6. În continuare, președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.300D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în

mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și ale Legii nr. 10/2001, în ansamblul său, excepție ridicată de Maria Cristina Popescu și Ana Violeta Popescu în Dosarul nr. 22.135/300/2016 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

7. La apelul nominal răspunde partea Doliniuk Jurko. Se constată lipsa autorilor excepției și a celorlalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

8. Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării celor două dosare. Părțile prezente — prin reprezentant, respectiv personal —, precum și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu propunerea de conexare. Deliberând, Curtea dispune, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, conexarea Dosarului nr. 2.300D/2017 la Dosarul nr. 1.316D/2016, care a fost primul înregistrat.

9. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului părților reprezentate în Dosarul nr. 1.316D/2016. Acesta arată că, în opinia sa, aceasta este inadmisibilă. Curtea s-a mai pronunțat în repetate rânduri, neimpunându-se modificarea jurisprudenței existente cu privire la art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001. Având cuvântul, partea prezentă în Dosarul nr. 2.300D/2017 arată că achiesează la concluziile puse de antevorbitorul său.

10. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând, în acest sens, că instituția prescripției și termenul de prescripție nu sunt de natură să îngreudească accesul liber la justiție, ci au rolul de a dinamiza procesul. Consideră, totodată, că nu poate fi reținută nici critica prin raportare la prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât legea nouă se aplică de îndată tuturor efectelor create de situațiile juridice formate după abrogarea vechii legi.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

11. Prin Sentința civilă nr. 861 din 28 iunie 2016 și prin Încheierea din 19 iunie 2017, pronunțate în Dosarul nr. 7.402/3/2016 și, respectiv, în Dosarul nr. 22.135/300/2016, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și ale Legii nr. 10/2001, în ansamblul său**, excepție ridicată de Octavian Alexandru Petrescu și, respectiv, Maria Cristina Popescu și Ana Violeta Popescu, în cauze având ca obiect soluționarea unor acțiuni în constatarea nulității absolute a unor contracte de vânzare-cumpărare.

12. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat lipsește de obiect și efecte întreaga reglementare a Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de**

locuințe, trecute în proprietatea statului și a Legii nr. 10/2001 în ce privește constatarea nulității absolute a actelor încheiate cu încălcarea prevederilor art. 11 din Legea nr. 112/1995 în cazurile în care o persoană este în imposibilitate de a afla despre cauzele de nulitate. Se arată că persoana vătămată printr-un contract nul este decăzută din dreptul de a formula acțiunea în constatarea nulității atât timp cât acesta nu este supus unei forme de publicitate și nici vreuna dintre părți nu avea obligația de a i-l comunica. Se susține, totodată, că textul de lege criticat încalcă principiul neretroactivității legii, întrucât se aplică unor acte juridice de înstrăinare încheiate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 10/2001, cu toate că aceste acte juridice rămân supuse reglementărilor legale aplicabile la data încheierii lor, și anume prevederilor Legii nr. 112/1995. Autoarele excepției de neconstituționalitate ce formează obiectul Dosarului nr. 2.300D/2017 consideră, de asemenea, că soluția instanței de fond a fost pronunțată cu încălcarea art. 20 din Constituție coroborat cu art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la protecția proprietății private și cu art. 6 din aceeași convenție privind procesul echitabil.

13. **Tribunalul București — Secția a III-a civilă** apreciază că nu se poate reține încălcarea dreptului de acces liber la justiție, care nu este un drept absolut. Rațiunea pentru care termenul de prescripție a fost reglementat o reprezintă protejarea securității raporturilor juridice civile. Arată, totodată, că dispozițiile Legii nr. 10/2001 nu sunt de natură a zădărnici soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, nu nesocotesc principiul neretroactivității legii și nu aduc atingere nici dreptului de proprietate privată.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, evocând cele reținute de Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

16. **Avocatul Poporului** arată că își menține punctul de vedere reținut în deciziile Curții Constituționale pronunțate cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001, în sensul constituționalității acestora.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților reprezentate, respectiv a celei prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, precum și ale legii, în ansamblul său. Textul de lege menționat are următoarea redactare: „(5) *Prin derogare de la dreptul*

comun, indiferent de cauza de nulitate, dreptul la acțiune se prescrie în termen de un an de la data intrării în vigoare a prezentei legi”.

20. Termenul de un an prevăzut de textul de lege criticat a fost prelungit de două ori cu câte 3 luni, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2001 pentru prelungirea unor termene prevăzute de Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 13 august 2001, și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 145/2001 pentru prelungirea unor termene prevăzute de Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 12 noiembrie 2001.

21. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse în art. 15 alin. (2), care consacră principiul neretroactivității legii și art. 21 privind dreptul de acces liber la justiție și la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 au mai format obiectul controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici asemănătoare. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 968 din 20 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 3 ianuarie 2013, făcând referire la jurisprudența sa, Curtea a reținut că instituția prescripției, în general, și termenele în raport cu care își produce efectele aceasta nu pot fi considerate ca îngărdiri ale accesului liber la justiție, finalitatea lor fiind, dimpotrivă, de a-l facilita, prin asigurarea unui climat de ordine, indispensabil exercitării în condiții optime a acestui drept constituțional, prevenindu-se eventualele abuzuri și limitându-se efectele perturbatoare asupra stabilității și securității raporturilor juridice civile. Totodată, exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, cărora li se subsumează și instituirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă. Or, art. 45 din Legea nr. 10/2001 recunoaște dreptul titularului la exercitarea acțiunii în constatarea nulității absolute a actelor juridice de înstrăinare a imobilelor preluate în mod abuziv și asigură posibilitatea de valorificare a acestuia în cadrul unui termen impus de rațiuni sociale majore, respectiv de evitarea unor stări de incertitudine prelungite în ceea ce privește raporturile juridice civile, precum și de asigurarea stabilității și securității acestora, cu atât mai importante cu cât au ca obiect dreptul de proprietate. De asemenea, imprescriptibilitatea unor drepturi, consfințită, în anumite cazuri, cu titlu de principiu în legislația civilă, nu este consacrată ca atare de Constituție. Așa fiind, legiuitorul poate, în considerarea unor rațiuni majore, să deroge de la acest principiu, așa cum a procedat prin norma dedusă controlului, fără a îndreptăți calificarea reglementării respective ca fiind neconstituțională.

23. De asemenea, prin mai multe decizii, ca, de exemplu, Decizia nr. 1.703 din 17 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 22 ianuarie 2010, Decizia nr. 11 din 12 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 5 februarie 2010, sau Decizia nr. 76 din 21 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 128 din 25 februarie 2010, Curtea a observat că art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 recunoaște

dreptul titularului la exercitarea acțiunii în constatarea nulității absolute a actelor juridice de înstrăinare a imobilelor preluate în mod abuziv și asigură posibilitatea valorificării acestuia în cadrul unui termen, impus de rațiuni sociale majore, respectiv de evitarea unor stări de incertitudine prelungite în ceea ce privește raporturile juridice civile, precum și de asigurarea stabilității și securității acestora, cu atât mai importante cu cât au ca obiect dreptul de proprietate. Faptul că persoana interesată, deși cunoștea sau trebuia să cunoască termenul de introducere a acțiunii în constatarea nulității, precum și consecințele juridice ale nerespectării acestuia, nu s-a conformat exigenței legale lipsește de îndreptățire critica reglementării în cauză, potrivit principiului *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*. Cele reținute prin deciziile citate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

24. Referitor la pretinsa încălcare a principiului neretroactivității legii, Curtea reține că prevederile art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 instituie o regulă de procedură privitoare la termenul de introducere a acțiunii în anulare a actelor la care fac referire prevederile art. 45 alin. (2) și (4) din aceeași lege, respectiv actele juridice de înstrăinare, inclusiv cele făcute în cadrul procesului de privatizare, având ca obiect imobile preluate fără titlu valabil, considerate astfel anterior intrării în vigoare a Legii nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 24 noiembrie 1998, cu excepția celor încheiate cu bună-credință, sau având ca obiect imobile preluate cu titlu valabil, încheiate cu încălcarea dispozițiilor imperative ale legilor în vigoare la data înstrăinării. Împrejurarea că textul de lege criticat stabilește un anumit termen în care poate fi introdusă acțiunea în anulare nu este de natură să nesocotească dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, fiind aplicabile tuturor acțiunilor de acest tip ce au fost introduse ulterior momentului intrării în vigoare a Legii nr. 10/2001. Faptul că acțiunea în anulare vizează contracte încheiate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 10/2001 reprezintă, pe de o parte, o expresie a principiului *tempus regit actum* în ceea ce privește actele juridice la care se referă art. 45 alin. (4) potrivit căruia „*actele juridice de înstrăinare, inclusiv cele întocmite în cadrul procesului de privatizare, având ca obiect*

imobile preluate cu titlu valabil, sunt lovite de nulitate absolută dacă au fost încheiate cu încălcarea dispozițiilor imperative ale legilor în vigoare la data înstrăinării”, iar, pe de altă parte, o aplicare a principiului ocrotirii bunei-credințe și a celui al aparenței în drept, în ce privește prevederile art. 45 alin. (2), care statuează că „*actele juridice de înstrăinare, inclusiv cele făcute în cadrul procesului de privatizare, având ca obiect imobile preluate fără titlu valabil, considerate astfel anterior intrării în vigoare a Legii nr. 213/1998, cu modificările și completările ulterioare, sunt lovite de nulitate absolută, în afară de cazul în care actul a fost încheiat cu bună-credință*” (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 927 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2007).

25. În ce privește afirmația autoarelor excepției de neconstituționalitate ce formează obiectul Dosarului nr. 2.300D/2017, referitoare la faptul că soluția instanței de fond a fost pronunțată, în cauza acestora, cu încălcarea art. 20 din Constituție coroborat cu art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la protecția proprietății private și cu art. 6 din aceeași convenție privind procesul echitabil, Curtea observă că hotărârile pronunțate de instanțele judecătorești nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate, întrucât competența Curții Constituționale este circumscrisă verificării conformității legilor și a ordonanțelor sau a prevederilor din acestea, aplicabile în procesele aflate pe rolul instanțelor judecătorești, fără ca, prin exercitarea unui astfel de control, Curtea să poată cenzura activitatea instanțelor în ce privește soluționarea litigiilor cu care acestea sunt investite.

26. Cât privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 10/2001 în ansamblul său, în cazul acțiunilor în revendicare întemeiate pe prevederile normelor de aplicare a Legii nr. 112/1995 și generate de nesoluționarea într-un termen rezonabil a cererii de restituire depuse de acestea, Curtea constată că este inadmisibilă, nefiind motivată prin prisma unor argumente privitoare la încălcarea unor texte sau prevederi din Legea fundamentală, ci prin raportare la modul în care autoritățile administrative au înțeles să aplice dispozițiile acestei legi.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, în ansamblul său, excepție ridicată de Maria Cristina Popescu și Ana Violeta Popescu în Dosarul nr. 22.135/300/2016 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceleași autoare în același dosar, precum și de Octavian Alexandru Petrescu în Dosarul nr. 7.402/3/2016 al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a III-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 27 martie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 217

din 17 aprilie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, coroborate cu cele ale art. 20 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, coroborate cu art. 54 pct. 4 din Legea nr. 76/2012, excepție ridicată de Petru Adrian Luca în Dosarul nr. 742/59/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.133D/2017.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, reprezentantul convențional al acestuia — avocatul Ionuț Dobrinescu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului prezent, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând, în esență, cele prezentate pe larg în cuprinsul notelor scrise formulate cu prilejul invocării acesteia.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care apreciază că prevederile legale criticate întrunesc cerințele de claritate și precizie, desprinzându-se cu ușurință opțiunea legiuitorului, în conformitate cu mandatul constituțional acordat de art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, de a menține, drept cale de atac formulată împotriva hotărârii de primă instanță, calea de atac a recursului, și nu înlocuirea acestuia cu apel. De asemenea arată că din cuprinsul art. 20 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 rezultă că recursul își menține calificarea juridică conferită de noua reglementare, și anume aceea de cale extraordinară de atac exclusiv pentru motive de nelegalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 3 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 742/59/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, coroborate cu art. 54 pct. 4 din Legea nr. 76/2012.** Excepția a fost ridicată de Petru Adrian Luca, cu ocazia judecării recursului declarat împotriva unei sentințe civile pronunțate de Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal într-o cauză având ca obiect „obligare emitere act administrativ”.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece, „în actualul context legislativ, calea de atac din materia contenciosului administrativ și fiscal are o reglementare nefericită, lipsită de claritate, care obligă la interpretarea unei norme de trimitere [art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012] care, la rândul său, face trimitere la o altă normă de trimitere [art. 7 alin. (1) și (2) din același act normativ], coroborate cu art. 20 din Legea contenciosului administrativ și art. 488 și următoarele din secțiunea *Recursul* din Codul de procedură civilă”. Susține că efectul coroborat al acestor norme provoacă confuzii în practica instanțelor și în doctrina juridică, întrucât, deși formal s-a menținut aceeași cale de atac în materia contenciosului administrativ, și anume recursul, totuși natura și efectele acestuia s-au modificat radical, în sensul că ar urma regimul juridic prevăzut de art. 488 din Codul de procedură civilă, fiind imposibilă examinarea în recurs a cauzei sub toate aspectele, ci numai în ceea ce privește motivele de nelegalitate.

7. În acest context, autorul excepției apreciază că prevederile de lege criticate nu întrunesc exigențele de claritate prevăzute de Legea nr. 24/2000 și nu sunt temeinic fundamentate, în sensul că schimbarea regimului juridic al căii de atac nu este justificată în expunerea de motive a Legii nr. 76/2012. Invocă, totodată, în susținerea argumentelor de neconstituționalitate, Decizia Curții Constituționale nr. 30 din 27 ianuarie 2016 asupra sesizării de neconstituționalitate a prevederilor art. 137 alin. (3), (4) și (5) din Regulamentul Camerei Deputaților.

8. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, iar prevederile legale criticate nu sunt de natură a contraveni dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) coroborate cu cele ale art. 142 alin. (1), și nici celor ale art. 6, 7, 8, 30, 31, 32, 33, 36 și 50 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face referire la doctrină și la jurisprudența în materie a Curții Constituționale concretizată, spre exemplu, prin Decizia nr. 747 din 16 decembrie 2014, Decizia nr. 219 din 12 aprilie 2016 și Decizia nr. 634 din 27 octombrie 2016.

11. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, coroborate cu art. 54 pct. 4 din Legea nr. 76/2012, sunt constituționale și nu contravin dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție. În susținerea acestui punct de vedere, invocă deciziile Curții Constituționale nr. 462 din 17 septembrie 2014 și nr. 1.520 din 15 noiembrie 2011.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, susținerile avocatului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum a fost invocat de autorul acesteia și reținut în dispozitivul încheierii de sesizare, îl constituie prevederile art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, coroborate cu art. 54 pct. 4 din Legea nr. 76/2012. Din examinarea evoluției cadrului legislativ în materie, Curtea reține că art. 54 pct. 3 din Legea nr. 76/2012 modifică art. 20 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, astfel încât Curtea constată că, în realitate, obiectul excepției îl constituie prevederile art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, coroborate cu cele ale art. 20 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, prevederi care au următorul cuprins:

— Art. 7 din Legea nr. 76/2012: „(1) *Dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel, ori de câte ori printr-o lege specială se prevede că hotărârea judecătorească de primă instanță este «definitivă» de la data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă, aceasta va fi supusă numai apelului la instanța ierarhic superioară.*

(2) *Dispozițiile alin. (1) se aplică și în cazul în care printr-o lege specială se prevede că hotărârea judecătorească de primă instanță este «supusă recursului» sau că «poate fi atacată cu recurs» ori, după caz, legea specială folosește o altă expresie similară.*

(3) *Dispozițiile alin. (1) și (2) nu se aplică în materie de contencios administrativ și fiscal, inclusiv în materia azilului.»*

— Art. 20 alin. (3) din Legea nr. 554/2004: „*În cazul admiterii recursului, instanța de recurs, casând sentința, va rejudeca litigiul în fond. Când hotărârea primei instanțe a fost pronunțată fără a se judeca fondul ori dacă judecata s-a făcut în lipsa părții care a fost nelegal citată atât la administrarea probelor, cât și la dezbateră fondului, cauza se va trimite, o singură dată, la această instanță. În cazul în care judecata în primă instanță s-a făcut în lipsa părții care a fost nelegal citată la administrarea probelor, dar a fost legal citată la dezbateră fondului, instanța de recurs, casând sentința, va rejudeca litigiul în fond.*”

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, reglementarea criticată contravine dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5), referitoare la cerința de claritate și precizie a textului legii, coroborate cu cele ale art. 142 alin. (1) potrivit cărora „*Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției*”, precum și prevederilor art. 6, 7, 8, 30, 31, 32, 33, 36 și 50 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate în cauză au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la critici similare, Curtea statuând, de fiecare dată, că acestea sunt constituționale în raport cu criticile formulate. În acest sens sunt Decizia nr. 747 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 6 februarie 2015, Decizia

nr. 141 din 12 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 7 mai 2015, Decizia nr. 219 din 12 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 456 din 17 iunie 2016, și Decizia nr. 634 din 27 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 12 ianuarie 2017.

17. Prin deciziile menționate, Curtea a reținut că natura juridică a recursului în sistemul căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești a cunoscut modificări de-a lungul timpului, recursul fiind considerat uneori o cale de atac ordinară, iar alteori, deși considerat o cale extraordinară de atac, el putea fi exercitat și pentru motive de netemeinicie a hotărârii, pentru ca în prezent, în noua reglementare a acestei instituții juridice, recursul să fie calificat ca fiind o cale extraordinară de atac, exclusiv pentru motive de nelegalitate a hotărârii. Prin prevederile art. 488 din Codul de procedură civilă, care consacră motivele de casare a unor hotărâri judecătorești, legiuitorul a acordat o eficiență sporită principiului conform căruia recursul este o cale de atac nedevolutivă. Astfel, spre deosebire de vechea reglementare, care instituia posibilitatea examinării cauzei sub toate aspectele, conform art. 304¹ din Codul de procedură civilă din 1865, noile norme nu mai prevăd nicio excepție de la regula mai sus amintită. Curtea a constatat că, după adoptarea noului Cod de procedură civilă, în materia contenciosului administrativ este menținut sistemul dublului grad de jurisdicție, respectiv instanțele de fond care soluționează litigiile de contencios administrativ sunt, după caz, secțiile de contencios administrativ și fiscal ale tribunalelor sau ale curților de apel, fiind menținută, de asemenea, prin prevederile art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012, calea de atac a recursului împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate de către instanțele de fond. Astfel, și după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, recursul împotriva hotărârii instanței de fond se exercită în condițiile prevăzute de art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, în termen de 15 zile de la comunicare, acesta fiind suspensiv de executare. Curtea a reținut că, în materia contenciosului administrativ, hotărârile pronunțate în primă instanță nu pot fi atacate cu apel, singura cale de atac de reformare ce poate fi exercitată fiind aceea a recursului. Norma specială cuprinsă în art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 a rămas aplicabilă și după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, situație reglementată expres în art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012, potrivit căreia, în materia contenciosului administrativ și fiscal, precum și în materia azilului, nu este prevăzută calea de atac a apelului.

18. Prin derogare de la regimul de drept comun prevăzut în Codul de procedură civilă, în contenciosul administrativ, recursul este, în toate cazurile, suspensiv de executare, așadar hotărârea pronunțată în primă instanță, potrivit legii contenciosului administrativ, deși nu este susceptibilă de apel, nu poate fi pusă în executare. În cazul admiterii recursului, instanța casează sentința și rejudecă procesul în fond. Casarea cu trimitere spre rejudecare la prima instanță este permisă o singură dată în cursul unui proces, în două cazuri expres și limitativ prevăzute în art. 20 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, și anume atunci când hotărârea primei instanțe a fost pronunțată fără a se judeca fondul sau dacă judecata s-a făcut în lipsa părții care a fost nelegal citată, atât la administrarea probelor, cât și la dezbateră fondului. Nu se poate dispune casarea cu trimitere dacă judecata în primă instanță s-a făcut în lipsa părții care a fost nelegal citată la administrarea probelor, dar a fost legal citată la dezbateră fondului, în acest caz urmând ca instanța de recurs să caseze sentința și să rejudece litigiul în fond.

19. De asemenea, în jurisprudența sa, spre exemplu fiind Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014, Curtea a reținut că „legiuitorul are îndreptățirea constituțională

de a considera materia contenciosului administrativ ca fiind una aparte, cu reguli specifice, inclusiv în ceea ce privește stabilirea căilor de atac”. Astfel, „în materia contenciosului administrativ, spre deosebire de dreptul comun unde hotărârile pronunțate în primă instanță pot fi atacate cu apel cu toate consecințele care decurg din aceasta, [...] potrivit art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, legiuitorul a optat pentru menținerea căii de atac a recursului, și nu pentru înlocuirea acestuia cu calea de atac a apelului. În lumina noului Cod de procedură civilă, recursul în materia contenciosului administrativ este esențialmente diferit de recursul exercitat în această materie în vechea reglementare, care permitea, de principiu, examinarea cauzei sub toate aspectele pe calea recursului. Așadar, ca urmare a acestei excluderi, hotărârile primei instanțe date în litigiile de contencios administrativ rămân a fi supuse în continuare recursului.” Astfel, potrivit prevederilor art. 20 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, „Hotărârea pronunțată în primă instanță poate fi atacată cu recurs, în termen de 15 zile de la comunicare.”

20. Prin Decizia nr. 679 din 5 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 16 iunie 2009, și Decizia nr. 549 din 15 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 9 iunie 2008, instanța de control constituțional a reținut că dispozițiile art. 129 din Constituție „conțin precizarea esențială potrivit căreia hotărârile instanțelor pot fi atacate, de Ministerul Public sau de părțile interesate, în condițiile legii. În plus, art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală oferă legiuitorului dreptul de a legifera cu privire la acest aspect, de aici se desprinde concluzia că nimic nu împiedică edictarea unei soluții legislative ce cuprinsă în textul de lege criticat. De altfel, această opțiune a legiuitorului a fost impusă de exigența soluționării cu celeritate a procesului dedus judecătii, aceasta fiind una dintre caracteristicile acțiunii în contencios administrativ.” S-a reținut totodată că, „potrivit art. 20 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, în cazul în care recursul este admis, fondul cauzei va fi examinat din nou, fie chiar de către instanța de recurs, fie de către prima instanță, după casarea cu trimitere sau ca urmare a constatării că prima instanță nu a judecat fondul. Partea interesată va avea astfel posibilitatea de a-și realiza o apărare eficientă.”

21. De asemenea, prin Decizia nr. 544 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 21 iulie 2011, Curtea a reținut că „dreptul la două grade de

jurisdicție este garantat numai în materie penală, potrivit prevederilor art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, chiar și aici putând fi instituite, însă, unele excepții de la această regulă”. În același sens este și Decizia nr. 491 din 6 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 13 iunie 2008, prin care Curtea, analizând o critică referitoare la lipsa posibilității de a declara și calea de atac a apelului împotriva hotărârii instanței de contencios administrativ, a reținut că „este de competența exclusivă a legiuitorului instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești și modalitatea de exercitare a căilor de atac, iar principiul accesului liber la justiție presupune posibilitatea celor interesați de a le exercita, în condițiile stabilite prin lege, astfel încât accesul liber la justiție nu presupune accesul la toate structurile judecătorești și la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția. Niciun text din Constituție nu garantează dreptul la două grade de jurisdicție. Chiar și reglementările internaționale în domeniul drepturilor omului, respectiv art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, garantează dreptul la dublul grad de jurisdicție exclusiv în materie penală, nu și în cauzele de natură administrativă.”

22. În jurisprudența sa, exemplu fiind Decizia nr. 423 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 9 septembrie 2014, Curtea a statuat că „exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru juridic, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, de natură a preveni eventualele abuzuri și tergiversarea soluționării cauzelor deduse judecătii.” Ca atare, prin reglementarea criticată, legiuitorul a înțeles să asigure un climat de ordine indispensabil exercitării în condiții optime a dreptului de acces la justiție și a dreptului la apărare.

23. Neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, apreciem că argumentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

24. Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea consideră că reglementarea criticată întrunește exigențele de claritate și previzibilitate a legii, având în vedere că normele juridice nu există în mod izolat, ci ele pot și trebuie interpretate și raportate la întreg ansamblul normativ din care acestea fac parte.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Petru Adrian Luca în Dosarul nr. 742/59/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, coroborate cu cele ale art. 20 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 aprilie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 276

din 24 aprilie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (1)
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Daniel Belu, în Dosarul nr. 25.336/215/2017 al Judecătoriei Craiova — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 68D/2018.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate și menținerea jurisprudenței Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 22 decembrie 2017 pronunțată în Dosarul nr. 25.336/215/2017, **Judecătoria Craiova — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (1) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Daniel Belu în soluționarea cererii de recuzare a judecătorului formulată de autor în cauza penală.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul susține, în esență, că judecătorii sunt privilegiați, iar cetățenii sunt discriminați, întrucât judecătorii sunt judecați de colegii lor de la aceeași instanță cu care interacționează permanent și cu care dezvoltă în timp relații de amiciție, de prietenie sau chiar de rudenie. Susține, totodată, că, pentru aceleași motive, nu poate exista justiție unică, imparțială și egală pentru toți.

6. **Judecătoria Craiova — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, reține că art. 68 alin. (1) din Codul de procedură penală reglementează o procedură necontencioasă, prealabilă judecătii, introdusă de legiuitor în scopul asigurării judecării cu celeritate a cauzelor de acest gen, în care urgența este evidentă. Referitor la susținerea autorului excepției potrivit căreia niciun magistrat al instanței nu este imparțial în soluționarea cererii de recuzare, învederează că o astfel de ipoteză ar corespunde cu instituția strămutării, ce este distinctă de cea a recuzării. Invocă și jurisprudența instanței de control constituțional în materie, respectiv Decizia nr. 500 din 30 iunie 2016.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 68 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale. Face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 500 din 30 iunie 2016.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie art. 68 alin. (1) din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „*Abținerea sau recuzarea judecătorului de drepturi și libertăți și a judecătorului de cameră preliminară se soluționează de un judecător de la aceeași instanță.*”

12. Autorul excepției susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 — „*Dreptul internațional și dreptul intern*”, art. 20 — „*Tratatele internaționale privind drepturile omului*”, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 referitor la dreptul la apărare, art. 124 referitor la înfăptuirea justiției și art. 127 — „*Caracterul public al dezbaterilor*”. Invocă și dispozițiile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, art. 8 — „*Dreptul la respectarea vieții private și de familie*”, art. 10 — „*Libertatea de exprimare*” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 500 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 743 din 23 septembrie 2016, examinând critici similare celor formulate în prezenta cauză, a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, reținând, în paragrafele 23—28, că, potrivit art. 68 alin. (1) din Codul de procedură penală, abținerea sau recuzarea judecătorului de drepturi și libertăți și a judecătorului de cameră preliminară se soluționează de un judecător de la aceeași instanță. Prin recuzare se înțelege manifestarea de voință a uneia dintre părți sau a procurorului, prin care se solicită ca persoana incompatibilă să nu facă parte din completul de judecată sau din constituirea instanței de judecată, aceasta fiind o modalitate subsidiară de rezolvare a incompatibilității, ce are caracterul unei excepții de incompatibilitate, utilizată doar atunci când, anterior, persoana incompatibilă nu a formulat declarația de abținere. În Codul de procedură penală, recuzarea judecătorului și procedura de soluționare a acesteia sunt reglementate în art. 67 și 68, normele procesual penale în vigoare nerelevând diferențe semnificative față de dispozițiile cuprinse în art. 51 și 52 din Codul de procedură penală din 1968.

14. Curtea a observat, așadar, că actuala reglementare, după modelul art. 51 din vechiul Cod de procedură penală, legiferează două etape de rezolvare a cererii de recuzare. În primul rând, potrivit art. 67 alin. (5) din Codul de procedură penală, cererea de recuzare presupune o etapă de examinare a admisibilității în principiu, care se realizează de judecătorul sau de completul de judecată în fața căruia s-a formulat cererea de recuzare.

Urmează, dacă se constată faptul că cererea de recuzare este admisibilă în principiu, ca aceasta să fie trimisă unui alt judecător sau unui alt complet de judecată din cadrul aceleiași instanțe, spre soluționare. În concret, Curtea a observat că, potrivit art. 110 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.375/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 970 din 28 decembrie 2015, „*incidentele procedurale referitoare la incompatibilitatea, recuzarea sau abținerea tuturor membrilor completului de judecată, se vor soluționa de completul cu numărul imediat următor, care judecă în aceeași materie. Dacă în materia respectivă nu mai există decât un singur complet de judecată, incidentele procedurale referitoare la toți membrii completului se vor soluționa de acesta. Dacă nu mai există un complet care judecă în acea materie, incidentele vor fi soluționate de completul din materia și după regulile stabilite de colegiul de conducere al instanței.*” Cu titlu de excepție, potrivit alin. (8) al art. 68 din Codul de procedură penală, când pentru soluționarea abținerii sau a recuzării nu poate fi desemnat un judecător din cadrul aceleiași instanțe, cererea se soluționează de un judecător de la instanța ierarhic superioară.

15. În ceea ce privește procedura de soluționare a cererii de recuzare, Curtea a reținut că aceasta nu îmbracă forma unui contencios care să reclame un tratament jurisdicțional, ci este vorba de o chestiune de administrare a actului de justiție. Cu alte cuvinte, procedura asupra cercetării și judecării cererii de recuzare este o procedură incidentală, al cărei obiect este cu totul distinct de obiectul propriu al procesului penal la care se referă, această procedură nu are caracter jurisdicțional penal în sens material, ci caracter administrativ-judiciar, iar actele ce se îndeplinesc în această procedură, după ritualul procesului penal, îi dau un caracter jurisdicțional numai în sens formal.

16. Într-o analiză comparativă a cadrului legislativ actual cu cel din Codul de procedură penală din 1968, Curtea a observat că, în ambele reglementări, soluționarea recuzării se realizează fără citarea părților și a procurorului. Fiind sesizată cu dispozițiile din Codul de procedură penală din 1968 referitoare la soluționarea recuzării, instanța de contencios constituțional a reținut că, potrivit prevederilor constituționale ale art. 126 alin. (2), „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, iar, potrivit dispozițiilor art. 127 din Constituție, „*Ședințele de judecată sunt publice, afară de cazurile prevăzute de lege*”. De asemenea, Curtea a luat în considerare și prevederile cuprinse în art. 129 din Constituție, potrivit cărora „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Având în vedere aceste prevederi constituționale, Curtea a statuat că legiuitorul este unica autoritate competentă să reglementeze procedura de judecată,

cazurile în care ședințele de judecată nu sunt publice, precum și căile de atac și condițiile exercitării acestora. Așa fiind, Curtea a reținut că reglementarea procedurii de soluționare a cererilor de recuzare este în deplină concordanță cu prevederile constituționale, având în vedere că aceasta face parte integrantă din procedura de judecată (a se vedea Decizia nr. 290 din 9 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 589 din 7 iulie 2005).

17. De asemenea, Curtea a reținut că reglementarea procedurii de soluționare a cererilor de recuzare reflectă preocuparea legiuitorului pentru asigurarea celerității acestei proceduri. Astfel, referitor la vechea reglementare, instanța de contencios constituțional a statuat că, potrivit art. 52 alin. 2 din Codul de procedură penală, examinarea cererii de recuzare se face „*de îndată*”, iar părțile sunt ascultate numai „*dacă se găsește necesar*”, în vederea împiedicării tergiversării soluționării cererii de recuzare și, implicit, a cauzei în care aceasta a fost formulată (a se vedea Decizia nr. 1.016 din 29 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 882 din 22 decembrie 2012).

18. În aceste condiții, Curtea a constatat că soluționarea cererilor de recuzare, potrivit noii reglementări, trebuie însoțită, de asemenea, de dezideratul asigurării celerității acestei proceduri, tocmai pentru a nu se impieta asupra soluționării în ansamblu a cauzei. De altfel, Curtea a observat că, potrivit tezei a doua a alin. (5) al art. 68 din Codul de procedură penală, „*dacă apreciază necesar pentru soluționarea cererii*”, judecătorul sau completul de judecată, după caz, poate efectua orice verificări și poate asculta procurorul, subiecții procesuali principali, părțile și persoana care se abține sau a cărei recuzare se solicită.

19. Curtea a reținut, totodată, că, deși procedura soluționării cererii de recuzare este, în principiu, nepublică, nimic nu împiedică partea care a formulat cerere de recuzare ca, în cazul prezentării la termenul stabilit, să depună concluzii scrise la dosarul cauzei sau chiar să își susțină prin avocat cererea.

20. Având în vedere toate cele arătate, Curtea a constatat că prevederile art. 68 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt în acord cu dispozițiile constituționale și convenționale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

21. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei precitate sunt aplicabile și în prezenta cauză.

22. Referitor la invocarea, în prezenta cauză, a prevederilor art. 8 — „*Dreptul la respectarea vieții private și de familie*” și art. 10 — „*Libertatea de exprimare*” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea reține că autorul excepției invocă aceste prevederi în mod formal, fără a preciza în ce constă, în opinia sa, neconcordanța dintre dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate și prevederile din Convenție invocate.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Daniel Belu, în Dosarul nr. 25.336/215/2017 al Judecătoriei Craiova — Secția penală și constată că dispozițiile art. 68 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Craiova — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 aprilie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Mihela Ionescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului administrației și internelor nr. 176/2012 privind atribuirea de denumiri onorifice și stabilirea de zile aniversare pentru unele structuri din Ministerul Afacerilor Interne și pentru abrogarea lit. d) a alin. (4) al art. 37 din Instrucțiunile ministrului de interne nr. 171/2001 privind organizarea și desfășurarea activităților de relații publice, tradiții, educație și sport în Ministerul Afacerilor Interne

În temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului administrației și internelor nr. 176/2012 privind atribuirea de denumiri onorifice și stabilirea de zile aniversare pentru unele structuri din Ministerul Afacerilor Interne, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 24 iulie 2012, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Titlul ordinului se modifică și va avea următorul cuprins:

„ORDIN

privind atribuirea de denumiri onorifice și stabilirea de zile aniversare pentru Ministerul Afacerilor Interne și structuri ale acestuia”

2. La articolul 2 alineatul (1), punctul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

„11. Ziua Direcției Generale Management Operațional în data de 22 iunie.”

3. La articolul 2 alineatul (1), după punctul 31 se introduce un nou punct, punctul 32, cu următorul cuprins:

„32. Ziua Ministerului Afacerilor Interne în data de 16 iulie.”

Art. II. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, litera d) a alineatului (4) al articolului 37 din Instrucțiunile ministrului de interne nr. 171/2001 privind organizarea și desfășurarea activităților de relații publice, tradiții, educație și sport în Ministerul Afacerilor Interne*) se abrogă.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

București, 11 iulie 2018.
Nr. 78.

*) Instrucțiunile ministrului de interne nr. 171/2001 nu au fost publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 094548